

Povestea lui Moș Nicolae

Mă supăraseră colegii de școală spunându-mi că Moș Nicolae nu există. M-am întristat și m-am supărat

pe mama și pe tata, care erau acuzați că vin ei în locul Părintelui celui minunat. Toată după-amiaza m-am foit îngrijorat! La ce bun Biserica din Șchei dacă Sfântul nu stă în ea? La ce bun toate nădejdirile mele?...

Când mama și tata mi-au zis să-mi fac bocancii pentru seară, i-am făcut cu lehamite. Eram hotărât să nu mai înghit „gogorița” cu Moșul, cum mi-au zis colegii. Am dormit bine după-amiaza. Am stat atent mai apoi la pregătirile părinților mei. Dacă ar fi ascuns prin casă cadoul (cum îmi spuneau prietenii mei), i-aș fi prins, mai ales că la o vreme, când ne pregăteam de culcare, ei au adormit înaintea mea. Iar eu, eu nu voiam să adorm. M-am apucat să citesc, și cum cartea era bună, n-am pierdut timpul. Din când în când, tata și mama, cu chipurile adormite, dar și îngrijorate, veneau să mă întrebe: „N-a venit Moșul?” „Aha, v-am prins!” mi-am zis în gândul meu. Și chiar dacă-aș fi rămas fără cadou, tot merita să-i prind.

Se crăpa bine de ziuă când, cârpit de nesomn și-un pic supărat de cele întâmplare, am ațipit pentru o fracțiune de secundă. Camera s-a umplut de miros de portocale și turtă dulce, iar bocancii s-au umplut și ei de darurile pe care mi le dorisem adânc, în străfundul sufletului. Toată noaptea fixasem cu ochii icoana Sfântului Nicolae care-mi ocrotea somnul. Mi se păruse, mai ales spre dimineață, încruntat. Acum zâmbea, ghiduş, ca un moșneag de poveste. Grăbindu-mă la fereastră, l-am surprins urcând în trăsură:

- Ce faci, Moșule? i-am zis. Nu mai stai cu mine?

- Nu pot, mi-a zis cu șoaptă înfundată, am pierdut prea mult timp așteptând să ațipești. Acum fug la ceilalți copii și le duc din daruri, dar ne vedem la anul... sau ce zici? În zori, la Liturghie, să vii la Biserica ce-mi poartă hramul...

Mai târziu, mama mi-a explicat că era îngrijorată pentru că ei aveau deja în papuci darurile, pe când eu încă mă mai lăsam dus de nas de cuvintele colegilor mei, ce-mi spuneau că el, Moșul cel sur, nu există.

Preot Constantin Necula

Bulgărele de zăpadă

Ningea cu adevărat ca în povești și văzduhul era plin de strigătele voioase ale copiilor care întâmpinau cu bucurie prima zăpadă. Din scaunul său cu roțile, Nicolae, un băiețel de 11 ani, privea trist pe geam. I-ar fi plăcut atât de mult să se joace alături de prietenii săi! Dar pentru el copilăria părea că se sfârșise brusc într-un scrâșnet îngrozitor de frâne, atunci când fusese lovit de o mașină în mare viteză. Au trecut trei ani din ziua în care doctorii le-au spus părinților lui Nicolae că băiatul nu mai poate merge.

Afară, Stelian, fratele mai mic al lui Nicolae, se străduia împreună cu alți copii să ridice un om de zăpadă, când l-a zărit la fereastră pe fratele său. „Uite eu mă joc, iar fratele meu nu poate ieși afară. Oare cum aș putea să-l bucur?” s-a întrebat Stelian. „Hai să-i duc un bulgăre de zăpadă!”

Nu mică i-a fost mirarea lui Nicolae când l-a văzut pe Stelian că vine în casă cu un bulgăre de zăpadă. S-a bucurat mult, m u l t... Nu mai simțise de mult răceala zăpezii, nu mângâiasse de mult un bulgăre de zăpadă. De bucurie l-a apropiat de inimă și a stat așa cu el până când a simțit cum printre degete îi curg picături de apă. A intrat în panică. Ce să facă? Stelian nu era prin preajmă să-l ajute, el fugise din nou afară la joacă cu copiii.

**Dragi copii, vă invităm la un nou concurs:
să vă gândiți împreună cu Nicolae,
băiețelul din scaunul cu roțile,
ce ar putea să facă cu apa din palme?**
Cele mai frumoase răspunsuri vor fi premiate.

